

føre Skattereformen paa den Maade, at man lægger ny Skatter paa den mindre bemidlede Del af Befolkningen, og begge disse ærede Medlemmers Udtalelser ere fuldt ud berettigede.

En Kniv repræsenterer et meget godt Princip, men man skal altid være varsom med ikke at tage fat ved Bladet i Stedet for ved Haandtaget. Jeg tror, at det er det, man under Trykket af en stærk Folkestemming uden for Tinget i dette Tilfælde er i Færd med at gøre fra Folketingets Side. Man er villig til, for at føje sig, saa vidt muligt, efter Ønsker, der ere fremsatte uden for Salen, at tage Princippet paa den Maade, at man griber om Bladet i Stedet for om Skaffet.

Nu anfører man Ønsket om at lette Hartkornsskatterne til Forsvar for disse ny Skatter, der efter tysk Mønster gribe lige ned i de tusind Hjem, ja ligefrem skrabe Bunden for at naa de Indtægter, som Staten kræver. Jeg vilde foretrække, at man gav Hartkornet en større Hjælp end den, der her er Tale om. Kunne vi overføre $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten til Amtskommunerne, kunne vi ogsaa lade Resten følge med; der er ikke nogen Principforskel mellem at lade een Tredjedel og tre Tredjedele af en Statsskat gaa over til Kommunerne. I alt Fald bør det Beløb, som de ny Skatter eventuelt indbringe mere, end Regeringen oprindelig havde anslaaet, anvendes til yderligere Lettelser for Kommunerne, særlig igennem en fortsat Fordeling af Gammelskatten til Amtskommunerne. Under Skatternes Fordeling bør Lovgivningen aarvaagent holde Skridt med Værdierens Omflytning fra Landet til Byerne.

Nu vil man maaske hertil svare, at Landstinget og Regeringen aldrig ville gaa med til den af mig foreslaaede Forhøjelse af den skattefrie Grænse for Formue og Indkomst, altsaa at Landstinget ikke vil gaa med til en Forhøjelse fra $1\frac{1}{2}$ til 2 pCt. for Indkomstskatten og fra $\frac{3}{10}$ til $\frac{5}{10}$ pro mille for Formueskatten. Jeg er aldeles ikke enig i denne Betragtning. Vi have for nylig hørt en af vore største Godsejere i Landstinget udtale sig overordentlig fordomsfrit i Retning af Skattelettelser for Danmarks Bønder, og jeg har lagt Mærke til, at de frisindede Ord, som denne Mand udtalte, ere blevne refererede rundt omkring i Landet i den frisindede Presse. Man har ligefrem spidset Øren og lyttet fra Kolding til Skagen, paa Kryds og tværs i Landet. Det er saa sjældent, at vi høre frisindede Ord fra Godsejernes Side, at naar der endelig slaas paa den Klokke,

lytte alle dertil. For 100 Aar siden var det anderledes. Blandt Godsejerne fandtes den Gang vort Lands dristigste og intelligenteste Foregangsmænd, og disse Mænds Gerning har afsat Spor i hele det forrige Aarhundrede. Jeg har den Tro, at Folketinget ogsaa nu vil kunne finde Støtte hos Landstingets Godsejere for frisindede Fremskridt, og denne Tro støtter sig til Kendsgerninger. Det kan i Længden næppe være tilfredsstillende for vort Lands konservative Elementer under en fortsat forfejlet og forældet Ledelse at se deres politiske Indflydelse efterhaanden dale ned til Nulpunktet.

Jeg vil slutte med at anbefale, at man omarbejder Lovforslaget i den af mig antydede frisindede Retning, og jeg vil i alt Fald for mit Vedkommende ikke paa nogen Maade være med til som særskilt Foranstaltning at stemme hverken for det ene eller det andet af de direkte Skattelovforslag i de Affattelser, hvori de hidtil have foreligget. Jeg vil ikke paatage mig et saadant Ansvar, og jeg har en særlig Grund dertil, fordi jeg maaske i højere Grad end noget andet Medlem af dette Ting er bleven valgt paa et frisindet Skattereformprogram. Det er egentlig den eneste Sag, der har ført mig ind i dette Ting, og jeg vil ikke gaa ud af det med den Selvbebrejdelse, at jeg paa et meget vigtigt Omraade er gaaet med til noget, som efter min ærlige Overbevisning er fuldstændig fejlt og uforsvarligt.

Formanden: Forhandlingerne ere efterhaanden come til at omfatte ikke blot det Lovforslag, som er sat under Forhandling, men tillige den følgende sidst paa Dagsordenen opførte Sag, men jeg erkender, at der er en saadan Forbindelse mellem disse to Lovforslag, at jeg ikke har villet gøre Indvendinger derimod, ligesom jeg heller ikke agter at gøre det, hvis ogsaa følgende Talere skulde komme ind derpaa.

Neergaard: Vi have vist alle med Interesse hørt det Foredrag, som nu er holdt af det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), men jeg antager, at flere med mig beklage, at det fra det ærede Medlems Side er kommet paa et saa sent Tidspunkt af Sagens Behandling — dermed mener jeg ikke et saa sent Tidspunkt af Mødet i Dag. I Virkeligheden have vi behandlet disse Forslag siden 1897, og de forskellige Sager ere jo slet ikke blevne tagne op fra ny af hvert enkelt Aar, men